

mozaikkövek

*mint amikor
megjöttél megjössz.
illatod közelséged lépted
éppen ott
és abban a pillanatban.
ájulásig feszülök
könnyed mozgásod előterében.
a galambok felszedik
a betonról a délutánt.
felröppen a tér.
minden lebeg
a mozaikkövek felett.
drótra feszül a csend.
borzalmas látni árvaságod.
tenyereidre simul a várakozás.
még szorítod
még nem engeded.
de végül meglazul
ami köztünk mindent
a kellő magasságban tartott.
zuhanunk.
zuhanunk valami
érintetlen idegen felé.*

párhuzam

*hideg lábad a takaró alatt
márványcsönd
kilincstelen éjszaka
visszavonhatatlanul itt vagy
azt hiszem én is
a fiókban és a szekrényben is
ugyanolyan most a világ
minden mozdulatlan
a szuszogás is valami
meghatározhatatlan anyag
minden mindegy hol és merre van
ebben az összevisszaságban
majd csak reggel veszem észre
mily párhuzamos vagyok veled*